

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XVI. Praxis absolutæ cum divinâ voluntate conformationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

num superbia, non verbis, sed factis ipsis, per execrandam blasphemiam, restantium, duplo nos amplius valere, quàm immortalem Deum! quia iustissimo nobisque utilissimo contractui assentiri recusamus, qui est, ut nos totos Deo demus, qui se totum prior nobis donavit.

Accedit, neminem se vincere posse in rebus magnis, nisi minoribus victoriis proluserit, seque progressu temporis ad maiores aduefecerit. vnde verissimè scriptum est à Richardo Victorino: *Qui molliter & dissolutè vivendo, inimico contra se vires præbuit, versâ vice, ut contra hunc roboretur & illi resistat, à minimis incipiat, & frequenter in talibus proualere conetur, quatenus usu vincendo roboretur, & de minorum victoriâ, ad maiora vincenda paulatim conualescat.* (a)

^a Rich. à S. Vict. p. 2. cap. 21. in Cant.

CAPVT XVI.

Praxis absoluta cum divinâ voluntate conformationis.

Q Vandoquidem perfecta divinæ voluntatis adimpletio, non in eo uno consistit, ut omnia propter Deū faciamus

sed ut quęcumque nobis adversa accidunt, læti etiam lubentesque patiamur; cum in utilitatem profectumque nostrum, quando nos totos sanctissimę ipsius voluntati plenissimè consecramus, à benignissima ejus manu cuncta dirigantur: idcirco magis particulatim praxim hujus conformationis & resignationis proponam in exemplo, pleno illustrium documentorum; quod Ioannes Thaulerus Theologo cuidam accidisse memorat, in eo Colloquio, quod instituit cū Mendico sibi à Deo submisso, à quo cęlestem hanc Theologiam doceretur. Eorum ego Dialogismum, quęque inter ipsos gesta sunt, fusiùs renarrabo: præterquam enim, quòd maximopere id conducet ad perfectum nostrę cum divinã voluntate conformationis Exercitium perdiscendum; commoda præterea declarat, ingentesque, quę in eo insunt, utilitates. Res itaque sic ferè habet. (a)

Magni nominis *Theologus*, quòd ab scientiã & eruditione suã, multa satis ad Deo serviendum præsidia non speraret; assiduis humilissimisque precibus Deum obsecra-

vit
 a Breviùs aliquantò id narrat Thaulerus edit. Colonienf. mihi pag 833. è quo Drexel, Heliotrop lib. 2. cap. 1. & alii. Quę diverso charactere expressa vides. ea ipsissima Thauleri verba sunt.

C A P V T X V I. 151

vit, insignem ut sibi aliquem beneque peritum Dei famulum ostēderet, à quo *viam veritatis* doceretur. Cū igitur octennium ipsum in hunc finē Deum orāset, *vox quaedā calitus lapsa, ita ipsum allocuta est: Exi foras ad limina templi, & offendes illic hominem, qui te viam veritatis edoceat.* Prodiit ergo in publicum; & ad ædis sacrę limina Mendicum invenit, *pedibus nudis, lutosus, ulcerosis, & multo pure fluētibus: cuius vestes* (ita detritæ erant & lacere) *in universū vix tribus obolis supputares.* homo erat ad aspectum usque adeo fœdus, ut vel tacēdo sufficienter proderet, quantopere hæ tantæ corporis miseriæ humanam opem exposcerent: & accepit tamen ab hoc ipso tam spirituale remedium, tamque excellentem & admirabilem doctrinam is, de quo loquor, Theologus, quantam & votis omnibus exoptaverat, & preces, sanctorum humiliumque desideriorum refertissimæ, promerebantur. id quod ex eo, quem habuerunt, Dialogo clarè apparebit; in quo Collocutores soli sunt Theologus & Mendicus: quorum ille domo egressus, simulatque in Mendicum incidit, initium Colloquio dedit.

THEOLOGVS. *Det tibi Deus prosperum mane, mi frater.* MENDICVS. *Gratias ago de salute,*

salute, quâ me impertis: atqui ego *non meministi, me umquã adversum mane habuisse*, aut ullum diei non bonum principium. THEOLOGVS. *Eja*, sit ita ut dicis, & cum bonis illis diebus, quos semper habes, *fortunatum te faciat Deus!* MENDICVS. Multa mihi bona optas quæ rata velit esse bonus Deus: *sed*, verè ut dicã, *nec infortunatus aliquando fui; nec adversi quidquam sustinui.* THEOLOGVS. Faxit Deus, mi frater, ut cum ceterâ illâ bonâ fortunâ tuâ, perpetuò *felix sis*, at ne quid dissimulem, non assequor equidem, *quid sibi hæc tua verba velint?* MENDICVS. Narro igitur tibi, dicoque, ut mireris, quia *numquam infelix fui*, neque sum etiamnum. THEOLOGVS. *Salvet te Deus, jam nunc apertius loquere: neque enim capio, quid dicas.* MENDICVS. *Libenter id faciam:* Meministi enim, quot me modis salutaveris? THEOL. Probè memini, optabam tibi prosperum mane, fortunam bonam, & ut semper *felix esses.* MEND. Etiamne recordaris, quæ tibi responsa dederim? THEOL. Recordor enim verò. Adversum te mane ullum habuisse, infelicemque, & infortunatum umquam fuisse, negabas. Iste sunt responsiones tuæ, quas, utpote obscuras nimium, me non percipere, ingenuè
falsus

factus sum : ideoque rogo iterum , ut eas
 mihi explanatione tuâ clariores reddas.
 MEND. Sic habeto igitur, mi frater, illos
 nobis dies prosperos esse, quos Dei laudi-
 bus celebrandis impendimus, à quo pro-
 pterea vitam ipsam accepimus: illos contra
 adversos, qui divinæ ejusdem gloriæ, uti
 decet, à nobis non consecratur. Quidquid
 tandem nobis eveniat, siue feliciter res ca-
 dant, siue infeliciter, quolibet earum suc-
 cessu, Deo bene juvante, eundem & pos-
 sumus, & debemus, gaudenti libenti que
 animo laudare, quoniam divinâ ejus gratiâ
 roborata voluntas nostra facit, ut dies pro-
 speros habeamus. Mendicus sum, quod vi-
 des; & rerum omnium egenus, mundum,
 velut peregrinus, longè lateque pererro:
 non habeo unde vitam sustentem, aut ubi
 habitè; ideoque multa molesta que itinera
 conficere necessum habeo. si neminem re-
 perio, qui stipè mihi porrigat, eo que fame
premor, pro eo Deum laudo; si grando, si nix, si
pluvia cadit, si aura serena est vel turbulenta;
Deum item laudo; si miser sum atque despectus
Deum similiter laudo; si frigus patior, lacero
 obsoleto que tectus amiculo; Deum non
 minus laudo. deniq; quidquid malè mihi &
 sinistrè evenit materiam illud habeo & ar-

gumentum laudis diuinæ, & *ideo numquam triste mane mihi contigit.* hinc etiã, quoties benignè mihi quidpiã, vel malignè faciunt homines, Deum laudo, meamque voluntatem supremæ illi Majestati plenissimè submitto, ei que de omnibus gratias & laudem reddo. nec enim res adversæ in caussa sunt, cur diem ullum infaustum habeamus, sed impatientia nostra: ex quâ provenit, quò minus nostram divino ubique beneplacito voluntatem accõmodemus, eamque omni tempore divinis laudibus celebrandis exerceamus. T H E O L. Verè & prudenter, mi frater, omnia ista, de prosperis & bonis diebus, à te differuntur: & satis jam superque intelligo, eos demum bonos prosperosque dies censendos, quos inter Dei laudes & encomia traducimus. M E N D. Ego deinde *me numquam infortunatum fuisse respondi,* nec adversi quidpiam sustinuisse, & verè respondi: nam felicitatis in parte reputamus omnes, quoties tam bellè res cadunt & prosperè, ut amplius aliquid meliusque, ne optare quidem possimus. Atqui uti certum est, quidquid Deus nobis donat & evenire permittit, id optimum esse, ita consequitur indè, non me solum, sed quemcumque alium hominem, qui quidem

dem animæ oculos apertos habeat, remq; ipsam, uti Christianum decet, expendat; fortunatum se æstimare debere in rebus omnibus quæ accidunt, aut à Deo dantur, ordinantur, fierique permittuntur: quandoquidem nihil eo melius cuiquam evenire possit. THEOL. Age porrò, mi frater, & doce, quo modo doctrinam tam salutarem & veritatem tam exploratâ practicè exerceas, fructusq; ex ea tantos colligas, ut te, pro eo ac dicis, beatum faciant. MEND. *Novi cum Deo vivere, ad eum planè modum, quo cum parète suo vivit filius, cogitoque mecum ipse diligenter, Optimum planè Parentem esse Deum, qui filios suos tenerimè diligit, quiq; quia potens est & sapiens, sciat possitque iisdem filiis suis dare & procurare, quod ipsis præcipuè conducit: eaq; de causâ, sive id, quod mihi contingit, secundum exteriorem hominè, gratum sit sive contrarium, dulce vel amarū, sive gloriosum seculi iudicio & honestum, sive pudendum & infame, utile valetudini vel noxium, letus id, tamquã optimum suscipio, eoq; planissimè contentus, aliud nihil eo tempore æquè mihi expedire certus sum: atque ideo, quidquid mihi accidit, bonam formam interpreter, proque omnibus*

Deo gratias persolvo. THEOL. Superest, ut responſionem tertiam declares; quã dicebas, nullam tibi felicitatem deesse: id quod mihi captu admodum difficile est. cum autem non minoris eam esse momenti existimem, quã priores duas, pari mihi claritate spero explicandam. MEND. Faciam id Deo aspirante. adverte animum. Felicem inter homines eum ducimus, qui habet quidquid desiderat, qui bene ubique rem suam gerit, cujus voluntas, sine omni repugnantia numquam non impletur. jam verò homo nemo usquam est, qui ex mundi legibus & præscripto vitam transigendo, ad perfectam hanc felicitatem pertingat, quod adeò notum est & manifestum, ut de eo dubitare non liceat: obtinent autem illam plenè integreque Beati in cælis, idque idcirco, quia aliud nihil volunt, quã quod vult Deus. Eodem se modo res habet inter homines mortales. Quisquis suis mortuis desideriis & appetitionibus, voluntatem suam divinæ in solidum subdidit, iisque quæ Deus facit, sive ad ipsummet illa hominem, sive alios pertineant, delectatur & acquiescit, hunc talem, in hoc Orbe beatum prædicare possumus: quoniam cælestibus perfruitur deliciis,

liciis, dum suam in rebus omnibus voluntatem, quia divinæ consentientem, videt adimpleri. THEOL. Amabo te, quomodo in rem & usum ipsum, doctrinam istam deducis? MEND. Firmiter decrevi & statui, soli divinæ voluntati inharere, in quam sic integrè omnem meam transfudi voluntatem, ut quidquid ille vult, & ego velim, immo voluntatem propriam nullam habeam amplius: atque hac ratione quietissimus & contentissimus vivo, meque felicem esse censeo quidquid enim me facit Deus, id mihi singulariter gratum accidit, multoque majorem hinc capio voluptatem, quam homines illi, qui animo desiderioque suo ex toto obsequuntur. THEOL. Planè jam teneo, in quo repositam tuam tu habeas felicitatem, & nimis quam veri videtur mihi esse omnes hi sermones tui. unicum tamen restat, ad hanc voluntatis propriæ cum divinâ conformationem spectans, quod dubitationem mihi afferat, estq; istud: *Quid, obsecro, dicturus esses, aut facturus, si te Dominus Majestatis in abyssu demergere vellet?* MEND. *In abyssum me demergeret? Et revera si id faceret; duo mihi spiritualia brachia sunt, quibus eum amplexarer.* Horum brachiorum alterum, sinistrum nempè, est vera HVMILITAS, & hoc suppono

subjicioque Christo Domino, atque per ipsum sacratissime Humanitati ipsius unitus sum. Alterum, idemque dextrum, est AMOR, qui Divinitati ejusdem Domini mei IESU Christi unitus est, atque per hunc ipsum circumplector arctissimè, complexu ita insolubili, ut si absque peccato ad inferos precipitarer, ibi sine Deo futurus non essem, immo ipse mecum ad infernum descendere cogeretur. Optatius autem multò mihi foret & gratius, in inferno cum Deo esse, ejusque amore; quàm vel in calis, locove, quem cogitatione quis fingere queat amœnissimum, sine illo, & gratiâ ipsius. THEOL. Duo, nempe, ista, nisi me fallo, vis dicere. Alterum, Humilitatem profundam, compendiosissimam ad Deum semitam esse, alterum verò, Deum, uti nos ad amorem sui præcepto suo obligavit, ita numquam aliquid illi contrarium aut repugnans imperaturum esse. quare sic nos Æternam illam Majestatem fas est compellare: Domine, dummodo te amem, dummodo in gratiâ tuâ perseverem, dummodo à tua laude non impediar, projice me, quò vis: nam quivis locus, te socio & præsentem, mihi futurus est jucundissimus. MEND. Probè dicta mea percepisti. éstne aliud, de quo ambigas?

THEOL.

THEOL. Istud adhuc nōsse peruelim, mi frater, quandoquidē tam arctē Deo devinctus es, ubi illum reperiam, ut eidem ipse quoque jungar? nec enim locum ullum commodiorem mihi fore credo, quā in quo tūte illum reperisti. MEND. Nullo in alio loco, aut tu, aut ego, aut alius quicumque, eum reperiemus, quā *ibi, ubi, amore ipsius, creaturas omnes derelinquemus.* THEOL. *Vbi verò Deum reliquisti?* MEND. *In mundis cordibus, & hominibus bona voluntatis, hīc eū reliqui, hīc reperio.* THEOL. Vnum hoc rogarē adhu liceat: *Quisnam es tu?* MEND. Ad eam quæstionem non habeo, quod respondeam certius, ut quis sim intelligas, quā si dicam, me *Regem esse: & Rex sum profectò.* THEOL. Itāne verò fieri potest, ut Rex sis? *ubinam ergò est regnum tuum?* MEND. Regnum meum *in animā meā est. sic enim & externos, & internos sensus meos regere novi, ut cūcta affectiones & vires animæ meæ, mihi rationique subdita sint. quod profectò regnum, mi frater, cunctis mundi huius regnis præstantius esse nullus ambigit: hincque intelligis, quā non sine ratione Regem me esse dixerim, quippe qui verè illud, quod dixi, regnum, per Dei gratiam, sum consecutus.* THEOL. Quia ab itum te meditari

ditari

ditari conjicio, istud ad extremum scire percipiam, quò vadis? MEND. Vado, unde venio. THEOL. At unde venis? MEND. A Deo venio, adeoque iter meum à Deo fit ad Deum: comes autem meus, ille ipse Deus est, quæ si fortè non satis intelligis; ecedum edissero, quæ dixi, planius. Quoniam Deus præsens est locis omnibus, ipsiusque essentia in singulis reperitur creaturis, hinc, licet locum ipse mutem, aliasque & alias intuear, creaturas, cum iisque agam & colloquar, in omnibus Deum reperio, & hunc potius quàm creaturas, perque illum magis video quàm per istas. Quæ creaturæ si Deum mihi absconderent, facerentque, ne ipsum in illis possem reperire, eas perinde odissem, atque inimicum capitalem. THEOL. Quid ad hanc te, quæso, perfectionem perduxit? MEND. Tres omnino res nimirum *Silentium* continuum, *sublimes Meditationes*, & *Unio cum Deo*. In nullà re, quæ Deo minor foret, quiescere potui. Iam verò Deum meum inveni, & in ipso pacem & quietem habeo sempiternam. Tu quoque si seriò ad perfectionem, veramque animi quietem & pacem aspiras, cave illam quaras inter creaturas, nec eas ullatenus astiti-

mes

CAPUT XVI. 161

mes, si tuam cum Deo tuo conjunctionem impedian. Tria ista, quæ paulò antè adducebam, diligenter usurpa: serva perfectum silentium: vita consuetudinem & familiaritatem hominum, qui non rarò causâ sunt, ut pacem & lætitiâ amittamus, quam in nostro cum Deo silentio obtinueramus. Da operam, ne cogitationes tuæ humi serpant, sed sublimes sint & excelsæ, non de rebus temporalibus, sed æternis; non de humanis, sed divinis; non de carne, sed spiritu; non de terra, sed cælo; ut unio cum Deo, vita tua sit. Abstrahe te ab omnibus, quæ condita sunt; tamquam si nulla in mundo esset creatura. Cura, ut Mundum habeas pro mortuo. intuere illum, velut domum incendio pereuntem; unde diffugiunt, quicumque nòlunt interire; simili etiam modo fugiendus tibi est Mundus; sic experturo, longè te aptiorem reddi ad intimam cum Deo unionem, atque ad pacem & quietem, cum, & in illo eodem, possidendam ac conservandam. Quem ipsum Deum submissè, rogo, suam ut tibi gratiam largiatur, idoneumque faciat ad ea, quæ à me doctus es, opere ipso explenda.

CA-